

Sygn. akt VII U 509/20

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy  
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 listopada 2020 r. w Warszawie  
sprawy K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania K. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 6 lutego 2020 r., znak (...) oraz

z dnia 20 kwietnia 2020 r., znak (...)

1. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że podejmuje wypłatę emerytury przyznanej K. M. od dnia 1 marca 2020 r.,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na rzecz K. M. kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia Agnieszka Stachurska

## UZASADNIENIE

W dniu 24 marca 2020r. K. M. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 6 lutego 2020r., znak: (...), wnosząc o jej zmianę poprzez nie zawieszanie wypłaty przyznanego mu świadczenia emerytalnego, a także o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej, z uwagi na stopień skomplikowania sprawy.

Pełnomocnik reprezentujący ubezpieczonego zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie następujących przepisów:

- art. 2, art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 7 i art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin, poprzez bezzasadne i sprzeczne z przytoczonymi przepisami zawieszenie odwołującemu prawa do otrzymywania świadczeń z tytułu emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz emerytury wojskowej, pomimo spełnienia warunków do ich otrzymywania oraz błędne ustalenie, że nie zaistniały w przedmiotowej sprawie kryteria podmiotowe, określone w art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993r.;

- art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zawieszenie wypłaty emerytury z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia;
- art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez zawieszenie wypłaty uprawnionemu świadczenia z drugiej emerytury, w sposób sprzeczny z zasadą równości;
- art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez naruszenie zasady zabezpieczenia społecznego.

Uzasadniając odwołanie pełnomocnik K. M. wskazał, że w zaskarżonej decyzji organ rentowy obliczył i przyznał odwołującemu emeryturę na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednocześnie zawieszając jej wypłatę z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia, ponieważ zdaniem organu rentowego może być wypłacane tylko jedno świadczenie - wyższe lub wybrane przez odwołującego. Odwołujący nie zgodził się z takim poglądem organu rentowego. Wskazał, że obliczając wysokość świadczenia emerytalnego, nie miał podstaw do zastosowania przepisu uprawniającego do zawieszenia jego wypłaty, ponieważ przepis ten (art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych) dotyczy sytuacji przyznania, a nie obliczenia emerytury. Ponadto według skarżącego, decyzja organu rentowego jest sprzeczna z zasadami równości i zabezpieczenia społecznego, wyrażonymi w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ponieważ ze wskazanych wyżej przepisów obu ustaw regulujących nabywanie prawa do emerytur, nie wynika uprawnienie do różnicowania sytuacji osób uprawnionych do uzyskania emerytur, w zależności od momentu rozpoczęcia służby wojskowej.

Odwołujący zakwestionował również zawieszenie przez organ rentowy wypłaty emerytury z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia, wskazując że nie jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę (odwołanie z dnia 18 marca 2020r., k. 3-6 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c., a uzasadniając swe stanowisko wyjaśnił, że wnioskodawca od dnia 1 października 2002r. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej, przyznanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 2019r., poz. 289). Do wysługi emerytalnej zaliczono odwołującemu okres służby wojskowej od 17 września 1973r. do 30 września 2002r. Decyzją z dnia 6 lutego 2020r. Zakład przyznał wnioskodawcy emeryturę w kwocie zaliczkowej w oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej. Wypłata świadczenia została zawieszona, ponieważ K. M. pobiera emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego oraz kontynuował zatrudnienie.

W dalszej części, organ rentowy powołując się na art. 95 ustawy emerytalnej wyjaśnił, że w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a, art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Organ rentowy powołał się także i na okoliczność, że ubezpieczony nie złożył wniosku o podjęcie wypłaty emerytury z FUS, a zgodnie zaś z art. 116 powołanej wyżej ustawy, postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego. Do odwołania K. M. dołączył świadectwo pracy z dnia 19 marca 2020r., wystawione przez Krajową Stację Chemiczno-Rolniczą w W., potwierdzające okoliczność zakończenia zatrudnienia. Wobec powyższego

organ rentowy decyzją z dnia 20 kwietnia 2020r. ostatecznie ustalił wysokość emerytury (odpowiedź na odwołanie z dnia 24 kwietnia 2020r., k. 14-15 a.s.).

W dniu 22 maja 2020r. K. M. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 20 kwietnia 2020r., znak: (...) i wniósł o jej zmianę poprzez nie zawieszanie wypłaty przyznanego świadczenia emerytalnego, a także o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu w wysokości czterokrotności stawki minimalnej, z uwagi na stopień skomplikowania sprawy.

W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik K. M. zakwestionował decyzję ZUS w części obejmującej zawieszenie wypłaty świadczenia z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia, zarzucając jej naruszenie przepisów analogicznie jak w odwołaniu z dnia 18 marca 2020r. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 666/20 i zarządzeniem z dnia 30 czerwca 2020r. została połączona ze sprawą o sygn. akt VII U 509/20 celem wspólnego ich rozpoznania i rozstrzygnięcia (odwołanie z dnia 20 maja 2020r., k. 4-6 akt o sygn. VII U 666/20, zarządzenie z dnia 30 czerwca 2020r., k. 11 akt o sygn. VII U 666/20).

W toku postępowania, na rozprawie w dniu 26 listopada 2020r. pełnomocnik K. M. ostatecznie wskazał, że nie popiera początkowo formułowanego zarzutu dotyczącego naruszenia art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wniósł o niezawieszanie emerytury przyznanej ubezpieczonemu począwszy od dnia 1 marca 2020r. (protokół rozprawy z dnia 26 listopada 2020r., k. 46 a.s.).

#### ***Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:***

K. M. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej od dnia 1 października 2002r. W dniu zwolnienia ze służby wojskowej posiadał 29 lat wysługi wojskowej, obejmującej okres służby wojskowej od dnia 17 września 1973r. do dnia 30 września 2002r. Wyliczony przez Wojskowe Biuro Emerytalne procentowy wymiar emerytury wyniósł 76,40%, ale wobec zasady nieprzekraczania 75%, został uwzględniony w takiej właśnie wysokości. Przy ustalaniu prawa do emerytury wojskowej ubezpieczonemu nie zostały uwzględnione okresy zatrudnienia poza wojskiem. Kolejnymi decyzjami Wojskowe Biuro Emerytalne dokonywało rewaloryzacji emerytury wojskowej, uwzględniając w dalszym ciągu procentowy wymiar emerytury przy zachowaniu zasady nieprzekraczania 75% (decyzja Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 16 października 2002r., k. 14 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 13 marca 2003r., k. 17 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 9 marca 2009r., k. 27 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 10 marca 2006r., k. 33 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 5 marca 2008r., k. 48 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 10 marca 2009r., k. 50 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 8 marca 2010r., k. 56 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 9 marca 2011r., k. 62 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 12 marca 2012r., k. 64 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 8 marca 2013r., k. 68 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 10 marca 2014r., k. 80 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 10 marca 2015r., k. 82 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 10 marca 2016r., k. 87 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 9 marca 2017r., k. 89 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 9 marca 2018r., k. 91 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 6 marca 2019r., k. 93 akt emerytalnych WBE; decyzja z dnia 5 marca 2020r., k. 102 akt emerytalnych WBE; pismo Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 28 października 2002r., k. 8 a.s.; zaświadczenie o wysokości uposażenia i innych należności pieniężnych żołnierzy zawodowych do celów ewidencyjno-finansowych oraz zaopatrzenia emerytalno-rentowego, k. 9 a.s.; pismo Wojskowego Biura Emerytalnego w W. z dnia 27 stycznia 2020r., nieoznaczona karta a.r.).

Ubezpieczony w okresie od dnia 7 lutego 2000r. do 31 grudnia 2012r. był zatrudniony w Wojewódzkim Inspektoracie (...). Z kolei w okresie od 6 lipca 2009r. do 30 czerwca 2016r. pracował w Głównym Inspektoracie (...). Dodatkowo od 3 lutego 2011r. do 19 marca 2020r. pozostawał zatrudniony najpierw na 1/5 etatu, a potem na 1/4 etatu, w Krajowej stacji Chemiczno – Rolniczej w W. (świadcstwo pracy z dnia 8 stycznia 2013r., nieoznaczona karta a.r.; świadectwo pracy z dnia 30 czerwca 2016r., nieoznaczona karta a.r., świadectwo pracy z dnia 19 marca 2020r., k. 11 – 13 a.s.).

W dniu 11 grudnia 2019r. K. M. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o emeryturę. We wniosku wskazał, że ma przyznane świadczenie emerytalne z Wojskowego Biura Emerytalnego oraz, że w dalszym

ciągu pozostaje w stosunku pracy w Krajowej Stacji Chemiczno-Rolniczej w W. (wniosek z dnia 11 grudnia 2019r., nieoznaczona karta a.r.).

Decyzją z dnia 6 lutego 2020r., znak: (...), ZUS II Oddział w W. przyznał K. M. emeryturę w kwocie zaliczkowej w oparciu o art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wypłata świadczenia została zawieszona, ponieważ K. M. pobiera emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego oraz kontynuował zatrudnienie (decyzja z dnia 6 lutego 2020r., nieoznaczona karta a.r.). K. M. odwołał się od wskazanej decyzji. Do odwołania dołączył świadectwo pracy potwierdzające rozwiązanie stosunku pracy z dniem 19 marca 2020r. (odwołanie z dnia 18 marca 2020r., k. 3 – 6 a.s.; świadectwo pracy z dnia 19 marca 2020r. k. 11 – 13 a.s.). W związku z tym Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał w dniu 20 kwietnia 2020r. decyzję znak: ENP/1/045218003, ustalając wysokość emerytury od dnia 1 marca 2020r. w wysokości 1.546,71 zł. Emerytura ustalona decyzją została zawieszona z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia (decyzja z dnia 20 kwietnia 2020r., nieoznaczona karta a.r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach prowadzonych przez ZUS oraz przez Wojskowe Biuro Emerytalne. Ich forma i treść nie budziły wątpliwości, nie były też przedmiotem zastrzeżeń formułowanych przez strony, stanowiły więc podstawę dokonanych w sprawie ustaleń.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Odwołanie K. M. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2020r. poz. 53), zwanej dalej ustawą emerytalną, świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

W rozpatrywanej sprawie bezsporne jest, że K. M. ma przyznane prawo do emerytury wojskowej od dnia 1 października 2002r., a jednocześnie – z uwagi na zatrudnienie i opłacanie z tego tytułu składek – nabył prawo do emerytury z systemu powszechnego. W zaskarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał mu więc prawo do świadczenia emerytalnego, obliczonego na podstawie przepisów ustawy emerytalnej, przy czym dokonał zawieszenia wypłaty świadczenia z uwagi na pobieranie przez K. M. emerytury wojskowej, a więc zbieg świadczeń przy możliwości pobierania tylko jednego z nich.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zważył, że stanowisko organu rentowego jest zbieżne z zasadami wynikającymi z treści ww. przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którymi w przypadku osób uprawnionych do emerytury z ubezpieczenia społecznego w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych odrębnych

w przepisach dotyczących zaopatrzenia emerytalnego tzw. służb mundurowych wymienionych w art. 95 ust. 2 tej ustawy, wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Stanowisko to jest wyrażone wprost zarówno w treści ust. 1 powołanego wyżej przepisu, jak i ugruntowane w orzecznictwie. Nie ma zatem wątpliwości, że z treści art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy emerytalnej wynika zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012r., II UK 237/1; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 2016r., III AUa 1254/15).

W orzecznictwie wskazano jednak na możliwość stosowania wyjątków od powyższej zasady. W wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. (I UK 426/17), wydanym w stanie faktycznym i prawnym zbliżonym do okoliczności przedmiotowej sprawy, Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 1 stycznia 1999r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999r., zgodnie z rozróżnieniem dokonany przez ustawodawcę na tle przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w kontekście ich uprawnień emerytalnych oraz przez pryzmat zachowania konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. W wywodach zaprezentowanych w uzasadnieniu wskazanego wyroku Sąd Najwyższy zauważył, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 1 stycznia 1999r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania „cywilnej” wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby – przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) – „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4). W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. – jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny, a z konstytucyjnej zasady równości, wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP – jak wskazał dalej Sąd Najwyższy – wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium różnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu różnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r., to brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed tą datą.

W konkluzji powyższego wyводу Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje

data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał, że wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019r., I UK 426/17, LEX nr 2610283). Podobnie wypowiedział się również Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 26 lipca 2019r. wskazując, iż „Możliwe jest pobieranie przez ubezpieczonego dwóch świadczeń emerytalnych z systemu ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego. O wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia (określonego w art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach) decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu "cywilnego" w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 lipca 2019r., III AUa 1045/18, opubl. Biul.SA Ka 2019/4/34-36).

Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko w całości uznając, że przyjęta przez Sąd Najwyższy interpretacja art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w zakresie sformułowania „emerytura wojskowa lub policyjna obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” ma zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Zważyć należy, że okoliczności faktyczne i prawne sprawy, w której orzekał Sąd Najwyższy oraz sprawy rozpatrywanej, są podobne.

K. M., przechodząc na wojskową emeryturę, osiągnął maksymalną wysokość wojskowego świadczenia emerytalnego, wynoszącą 75% podstawy wymiaru, a zatem jedynie w oparciu o zasady obliczania tej emerytury, określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia, nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, mimo „wypracowania” dodatkowego okresu składkowego. Okres zatrudnienia po przejściu na emeryturę wojskową ma zatem charakter „ponadwymiarowy” w tym sensie, że z uwagi na osiągnięcie przez ubezpieczonego maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej przewidzianej przepisami ww. ustawy, pozostał „cywilny” staż emerytalny, który nie może zostać uwzględniony w algorytmie obliczania emerytury wojskowej.

W świetle powołanych okoliczności oraz zaprezentowanej interpretacji art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, Sąd Okręgowy ocenił jako dopuszczalne pobieranie przez ubezpieczonego równoległe dwóch świadczeń – zarówno emerytury wojskowej, jak i emerytury powszechnej. W związku z tym na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c. obie zaskarżone decyzje podlegały zmianie poprzez podjęcie wypłaty emerytury przyznanej K. M. od dnia 1 marca 2020r.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.), zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. na rzecz K. M. kwotę 360,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, tj. po 180 zł w każdej z połączonych do wspólnego rozpoznania spraw.

Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika ubezpieczonego o zasądzenie czterokrotności stawki minimalnej, albowiem sprawa nie jest skomplikowana i nie wymagała od pełnomocnika szczególnej aktywności i nakładu pracy. Poza tym postępowanie dowodowe nie było obszerne i czasochłonne, gdyż postępowanie w sprawie trwało kilka miesięcy. W tym czasie zostały przeprowadzone dwie rozprawy, podczas których Sąd nie prowadził postępowania dowodowego. W tej sytuacji stawka minimalna jest adekwatna do koniecznego i rzeczywistego nakładu pracy pełnomocnika.